

IN PACE IN MIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XVII. ÉVF. 1916. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. 1

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

ECCE PAVIS ANGELOM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PAVIS FLORUM.

CUJUS NON SUM DIGNUS

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egy példány teljes évr. utolsó „ „ „ „ régebbi	—0.25
Oltáregyesületi Útmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve	—0.60
„ „ „ füzve	—0.40
„ „ felvételi füzet	—0.06
„ „ érem ezüstkivitelben	2.60
„ „ alumíniumból	—0.90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—0.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A.	—0.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömm folyóirat előfizetés egy évre	1.—
„ „ „ „ egy példány	—0.06
Jézusom Örömm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	4.—
„ „ „ „ bőrk. aranyv.	3.50
„ „ „ „ „ vör. vág.	2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—0.80
Fehér Liliom	—0.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—0.34
„ „ „ „ „ szalaggal	—0.40
„ „ „ „ „ ifjak és leányoknak szalaggal	—0.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—0.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—0.04
„ „ „ „ „ 100 db	3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.) megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvétellel):

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv
az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	7 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	7 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	9 „ — „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	15 „ — „

Japán papíron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás ...	6 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	8 „ 50 „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	10 „ — „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	16 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	25 „ — „

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórát megelőző általános részt. Igen tetszetős új kiadás.

K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymet-szet	4 „ 50 „
Chagrénbőrkötés, vörösmet-szet	5 „ — „
Borjúbőr, aranymetset	7 „ — „

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	6 K 60 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	9 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	10 „ 50 „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre füzve ...	7 „ — „
Bőrkötés, bindre füzve, vörösvágás, tokkal	9 „ 50 „
Bőrkötés, bindre füzve, aranyvágás, tokkal	11 „ 50 „
Borjúbőr, bindrefüzve, aranyvágás párnázva, kazettával	18 „ — „

ÖRÖKIÓDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: † I. Ferenc József. — *Dr. Wéber Pál*: Engesztelő karácsony. — *Pázmándi*: A Szent Szív első éjszakáján. — *Blaskó Mária*: Békesség. — *Zachratka Zádor József*: Az oltár drámája. — *Horváth Rezső*: Az Eucharisztikus Gyermekszövetség. — Oltáregyleti élet.

† I. FERENC JÓZSEF

A magyar nemzetnek mindenkor jellemző erénye volt a koronás királyhoz való hűség és királytisztelet. A nemzetnek a lelkéből beszélt a költő, midőn ezt mondta:

A legelső magyar ember a király!
Érte minden honfi harcra készen áll.

Mikor sorsdöntő órákban Mária Terézia a magyar nemzetnél keresett oltalmat, a magyar országgyűlésen egybegyűlt «karok és rendek» egy szívvel, egy szájjal kiáltották: Életünket és vérünket a mi királyunkért, Mária Teréziáért!

Midőn ősz királyunk e nagy viharok előestéjén a nemzethez fordult és a nemzetnek hűségére appellált, a magyar ajkáról ismét elhangzott a kiáltás: Életünket és vérünket a mi királyunkért! És ment bataillon bataillon után a tűzbe és halálba.

E királytisztelet, e lovagias hűség jellemző erénye ma is a magyar nemzetnek.

Annál nagyobb a gyász, mely most a nemzetre borul, a nemzetre, mely most atyját vesztette el. Olyanok lettünk most, mint Jákobnak tizenkét nemzetsége, mikor elvesztették ősz atyjukat. És most, mikor lelkünkben békevágygal törjük magunkat a pusztán keresztül egy szebb és jobb jövő felé és Benne a vezért veszítjük el, olyanok lettünk, mint a választott nép, mikor elvesztette Mózes, mielőtt rálépett volna az ígért földjére.

Mióta bajt vívunk, zúdult reánk már számtalan csapás. Ásták szivünket éles-hegyes török. Viseltünk gyászt, ontottunk keserves könnyeket. És most ismét tör ássa lelkünket és most ismét gyászba öltözködtünk és úgy érezzük, hogy ez a gyász nem merő külsőség. Ez a gyász a lelkünkől fakad és a lelkünk sír a veszteség fölött, amit most szevedtünk.

E hasábokon, melyeket az Ő emlékének szentelünk, úgy érezzük, hogy az ő lelkének uralkodó vonását, az ő közmondásos mély vallásosságát, az ő meggyőződéses katholicitását kell kiemelnünk.

Köztudomású az, hogy elhunyt királyunk mindennap szentmisét hallgatott és napközben úgy Budán, mint Bécsben többször fölkereste az udvari kápolnát, hogy terhes uralkodói gondjaiban enyhülést és tanácsot kérjen a legfőbb uralkodótól, az Úr Jézustól.

Mikor szentföldi útjában megpillantotta az Úr Jézus életének színterét, megfélekedve mindenről, az út porába borulva csókolta a szent földet, melyen az Úr körüljárt, jót cselekedvén.

De nem kell messzire mennünk, hogy az ő mély vallásosságán épülhessünk. Az Örökimádás-templom nagyszerű főoltára, mely az Ő ajándéka, századokra szóló, fejedelmi emléke az Ő nagy hitének és mély vallásosságának.

Vagy emlékezzünk arra az időre, midőn az Örökimádás-templom alapköve letétezt és Ő itt járt, vagy arra, midőn felséges hitveséért e templomnak szent falai között gyászmise mondatott és Ő e gyászmisén úgy térdelt az Oltár zsámolya előtt, mint egy hitvalló, könnyezve és áhítatba merülve...

Mikor a háború üszke lángba borította a világot, önmagát és népeit e vérzivatarban úgy ajánlotta fel Jézus szentséges Szívének, mint egykor első szent királyunk ajánlotta népét a boldogságos szűz Máriának.

Amily nagy, fenkölt volt lelkületében áldásos hosszú életén keresztül, oly királyi és oly nemes volt haldoklásában is. Egyszerű vaságya mellett ott állott az imazsámoly, mint az Ő legnagyobb támasza és főtörzsorvosa. Mikor pedig közeledni

seget és szeretetet prédikálnak és íme, itt fõnn: a sírdombok tetején és azok körül vér foly, harag tombol, gyûlölet táncol, õnzés diktál, parancsol, irányít. Hová fusson az ember ettõl a látványtól? Megremeg a szívünk, lelkünk, mikor az emberi szív illetén örületességét, kőkeményességét látjuk. A karácsonyfa mellé leborulunk, letérdelünk, hálát adunk. De ugyan miért fogunk hálát adni? Talán azért, hogy még nem puhult meg eléggé az emberi szív a békülékenységre és a háború tombolásával oly sok anyát, hitvest, testvért, gyermeket sikerült újból gyászba borítani? Taján ezért fogunk hálálkodni? Nem. Ez az emberi szív gonoszságát, perverzitását jelentené. Ez bûn volna. Rettenetes lesz úgyszólván azok ítélete, kik a hosszantartó, fájdalmas háborúságnak okozói. Örülünk, hogy nem nekünk kell ezért felelnünk. Igen, mi hálát fogunk adni azért, hogy a háború, szenvedés, nyomorúság dacára elkövetett sok vétünkért Isten nem vonta meg tõlünk szerető gondviselését. Mint a tékozló fiú atyja: vár, türelmesen vár, míg nem csõdöt fog mondani minden emberi bizonytalanság, góg, õnzés, hiúság és be fogjuk látni, hogy vétkeztünk, a kegyetlen leckét megérdemeltük és mély érzéssel, sok jószándékkal fogunk jószágos Istenünkhöz visszatérni.

Az idei karácsonyest legyen már egyszer igazán a békülékenység estéje. Szenvedtünk, okultunk, sirtunk, távozzék tehát szívünkben a gyûlölet, õnzés szelleme és vonuljon be oda a szeretet érzése. Óhajtoztunk, sóhajtoztunk, áhítoztunk szeretet után, amikor már a három éves világháborúban megundorodtunk az õnzõ szeretet posványos vizétõl. Friss, tiszta, üde forrásvíz után ég a lelkünk. Ezt az örökké friss, üdítõ forrásvizet hozta nekünk Jézus, ma is ott van oltárainkon az Oltáriszentségben, bezárta ugyan szentséges Szívébe, de a Szív megnyílik a kopogtatónak, a keresõnek, a kérõnek, mert e Szív mindenkit õnzetlenül szeret. Amikor a karácsonyfat körülálljuk, e szentséges Szívnek köszönjük meg a nyert kegyelmeket, vigaszt, erõt, boldogságot, e szentséges Szívtõl kérjük segítséget, e szentséges Szívnek oltalmába ajánljuk magunkat és mindenünket. Ne felejtse senki a szent ünnepek alatt e szentséges Szívnek hálát adni és a jövõre nézve a szentséges Szívet megkérlelni.

Dühõng, tombol minden körülöttünk s mindegyik refrainként jön a válasz a tabernákulumból: az Úr szentséges szívének fájdalmas dobogása. Igen: fájdalmas dobogása. Mert az Úr Jézus karácsonykor a békeség szívét hozta el nekünk és szól parancsa, hogy: «tanuljatok tõlem, mert szelid vagyok és alázatos szívû» — és a békességes szív idei karácsonya csupa vér, ádáz harc, engesztelhetetlen gyûlölet, mintha csak ellopták volna a földrõl a szeretetet. Önzés uralja a földet: egyeseket ép úgy, mint családokat, társadalmat, nem kevésbé, mint államokat és

ez az, ami kultúra, műveltség, tudomány dacára oly boldogtalanná tette az embereket. Szívünk szeretete elveszítette az erőt, a vonalmat a jóságos Isten után és lett belőle önzés, aminek nyomába lépett aztán a társadalmi bomlás és ziláltság, békétlenség, gonoszság, háború. A gőg és önzés annyira elvakított bennünket, hogy még a háború szenvedésteljes tanításán sem akarunk okulni és míg odakinn az apák és testvérek a lövészárkok keserűségeit, borzalmaikat viselik, vagy idehaza a kórházak ágyait nyomják, addig minket az önzés fékevesztett szenvedélye mulatozásokra, dinom-dánomokra tüzelt és hajtott. Amíg a lövészárkokban és a kórházak padjain katonáink rózsafüzért imádkoztak, addig itthon mintha új, mondjuk: divatevangélium járta volna, mely imádságos könyv helyett az élet varázsitalának poharát adta oda már a fiatalság kezébe. Innen aztán már annyira megmételtyezte az önzés bűne a fiatalságot, hogy a házasságban sem akar szentséget látni és tisztelni, hanem legföljebb egy nagy konvencionális hazugságot, mely nem életet termel, hanem a bűn leplezésére szolgál és betegséget terjeszt, mételety kultivál. Az ember elvesztette útját, sűrög, forog, kapkod és nem tudja, mit szerezzen, miután elfordult igazi céljától: Istentől. Nem találja boldogságát, nagy bűn terheli lelkét, érzi a bűn súlyát, mikor a háború vérfürdőit szemléli: mindez érettem, mindez miattam, mindennek oka én vagyok. Amikor életét vizsgálgatja, a lelkiismeret mardosása Káinná szeretné őt is tenni, hogy fusson, meneküljön a jóságos Isten elől. De mégsem. Van mód a megnyugvásra, kibékülésre: mint egy villámhárító, úgy áll az Oltáriszentség Isten jogos haragja és a bűnös ember közé. Az Úr Jézus szeretetét mutatja a mennyei Atyának, mely szeretete szerzett nekünk karácsonyt és lett megalapítója állandó jelenlétének is oltárainkon, hogy soha kétségbe ne essünk, hogy a bűnt megutálni, a jót megszeretni tudjuk. A világháború tengerének gyűlölethullámaival jön karácsonykor lecsendesíteni. Nyissátok ki Jézus szeretetlángolásának a ti kicsinyes, de haragos szíveteket, tanuljatok Jézustól szeretetet és ha elül haragtok, higyjétek, hogy újból csendes lesz a tenger. Az önzés suhogó szélviharát váltsa föl szívetekben az áldozatos, konkrét, de szívet-lelket elragadó krisztusi szeretet sugárfénye. Emberek! Szívetek megromlott, engedjétek, hogy Krisztus azt meggyógyítsa. Betegek vagytok: az önzés, gőg, harag kiáradásai sötétségbe taszítottak, dühötökben, bűnötökben vakok vagytok, kiáltátok azért a jerikói vakkal: «Add! Uram, hogy lássak és az Úr Jézus leveszi szemetekről a hályogot, meggyógyít benneteket. Tanuljatok Jézustól, ki szelid és alázatos szívű!»

A szív és annak Istentől elpártolt, romlott szeretete volt bűnünk, bajunk, szerencsétlenségünk, háborúnk oka és forrása. Lelkesedve térdeljük körül az Oltáriszentséget, hol Krisztus Urunk az ő Szívét és

annak karácsonyi békességét, szeretetét nyújtja felénk, hogy gyógyulást, békét és üdvöt találjunk.

Az idei karácsonyi ünnepkört hassa át tehát a bűnbánat szelleme! Vétkeztünk és mindennek okai mi magunk vagyunk. Bűneink tudatában engeszteljük meg Jézust és szívének szeretetére hivatkozva kérjük bocsánatát és a jövőre oltalmát. S amikor körülálljuk a karácsonyfát, hálás megemlékezéssel köszöntsük a névtelen, jelöletlen sírdombokat. Apánknak, testvérünknek, gyermekünknek kellett meghalni, hogy sírdombjuk legyen az ércfal, mely védi családjunkat, hazánkat, templomunkat, földünket. Forrjon ezért egybe karácsonyi énekünkkel az imádság: «Találjanak nálad otthonot, kik az otthonért s a hazáért elvéreztek... Ők odaadták életüket testvéreikért, fogadd hát, Uram, atyai boldogító szeretettel őket! De a tömegsírok előtt állva, nagy alázattal porba hullva arra is kérünk: Uram, enyhülj meg és ne haragudjál ránk! Sokat vétkeztünk szent fölséged ellen, de hát most bánattal szívünkben, mélyen megalázódunk kezed súlya alatt!... Mindenható Isten, béke és vigasz Istene, térdenállva kérünk, kurtítsd meg a harcoknak s hozd ránk a békességnek áldott napjait!» (Prohászka.)

Dr. Weber Pál.

A Szent Szív első éjszakáján:

NEM gyertyákról, ragyogó fényről, régmúlt, várakozásban kifáradt idők szétlebbent fátyoláról beszél voltaképen Karácsony estéje, hanem beszél egy Szívről, mely isteni, fölséges, páratlanul álló, utánözhatatlan Szív s épen azért, mert ennyire szép és elragadó, azért az emberi lelkek epedő vágya feléje tart századok után is.

A szent éj vonzó világa rányomta valamiképen pecsétjét, azt az égi mosolyt nemcsak a kis gyermek gondtalan arcára, hanem odavarázsolta azt letörölhetetlenül a halandó élet sok-sok ágára: a férfi redős homlokára, a kesergő nők fátyolos arcára, az étellel küzdők és aggódók ezer és ezer borús alakjára, mert mindenütt és mindenfelé e titokzatos éjszaka fénye járja be a siralom völgyét, hogy legalább a béke és szeretet Királyának ez ünnepén legyen több öröm, több béke, több derűs mosoly a halandók arcán.

Több *békét*, több *örömet*! — mondja az emberi szív. Többet e kettőből! Ne járjon kísértetiesen körülöttünk folyton az a deprimált világ, az a mindig lemondó, kesergő haldoklás, melyből bizony élet, haladás, egy jobb, több eredményt felmutató élet sohasem fakad! És itt a hibája

Gloria in excelsis Deo.

az emberi szívnek. Nincs meg e kettő azért, mert szemei mindig itt alant, lent ebben a párás, ködös, posványos világban keresik a szebbét, a jobbat,

mj után lelkek vágyik, — itt lent, ebben a fullasztó légkörben, hol pedig nem békéről, nyugalomról, hanem mindig csak elégedetlenségről beszélnek, hol nem öröm veszi körül az embert, hanem folyton panaszra, gúnnyra, rágalomra nyílnak az ajkak, hol bárhová néz, mindenütt csak temetőt lát, tele sirokkal, hol mindig csak lehullott zörgő levelek között jár és lélekharang kondulása üti meg füleit, — ó itt nincs élet, öröm, szebb karácsonyi élet! — mintha erre sohasem járt volna a karácsonyi Gyermek!

Ide más világot, egy szebb hazát kell teremteni! Ide több tavaszt, több melegséget, több éltető sugarat kell hozni a lelkek számára! S ez a meleget hozó, új életet árasztó napsugár a betlehemi Jézus isteni Szive! Ez első titkos éjszakából, a megszületett Kisdéd koldusi bölcsőjéből szétárad a dobogni kezdő jóságos Szívnek első melege. Úgy leng szerte-szét e mennyei melegség a megátkozott földön, hogy lágy, édes fuvallatát megérezik a lelkek, kik régen vártak Ő reá! Végigsimul e tavaszt fakasztó napsugár, mint gyengéden simogató kéz a kínsujtotta népen. Fölemelik fejöket és rávetik kísért, csodálkozó szemöket azok, kik nem hitték már, hogy lesz egy jobb világ, jobb, virágosabb élet — kik nem remélték, hogy ilyen édes legyen ez isteni Szív első lehellete. Sok csapás, sok kétségbeesés után első biztos menedék, első biztos reménycsillag!

Én meg most úgy látom, hogy századok multán szebb, ragyogóbb ez a szentséges Szív, e fölséges fényű csillag! Felszállt már magasra az ég peremén, hogy minél többen lássák, mert most nagyon sok a gond és sok a szenvedés. — És Ő most is úgy beszél a magasból mint régen. Megértik szavát a népek milliói, a szegények, a gazdagok, a tudósok és egyszerű emberek, mint ahogy megértették szívök melegével a mező pásztorai is azon az első éjszakán. Szava is a régi: «Jöjjetek *énhozzám!*... Ne nézzétek e keserű, desperált, sötétes világot, hanem nézzetek *énreám!* Ne keressetek vigasztalást, fényt, útmutatást a földön, e járhatatlan labirinthban, hanem jöjjetek hozzám! Ne kérdezzétek mért mondom ezt és hogyan mondom, hanem csak boruljatok elém, fogódzatok meg bennem és meglátjátok, lesz majd életetek, lesz majd szívetekben és körülöttetek is több elégedettség, több megnyugvás, több öröm és több béke!

De lesz több *szeretet* is! Nem azt a mindig lágy, édes szeretetet értem, mely kimerül a szóban, az imádságban, mely meglegszik jóleső, csendesen elringató, elmélázó hangulattal, hanem értem azt az áldozatos lelket, azt a küzdő, törekvő soha meg nem álló *áldozatos szeretetet*, mely e szent Szívért tud tenni, cselekedni is. Hiszen Karácsony éjjele ezt tanítja. A szent Szív első dobbanása, az Ő áldozatos szeretetének első szikrája is ezt mutatja, hogy itt kezdett Ő élni, szenvedni, egy vég-

telen értékű áldozatot hozni miérettünk. Innét indult ki e jó Szív tenni, cselekedni, szenvedni, Kálváriát járni miérettünk, hogy megmutassa nekünk: «Így szerette Isten e világot!» A keserű poharat már ez estén izlelte meg, Judás csókja ott égett már arcán, a durva keresztet már itt ölelte meg, mert előre látta, előre érezte, hogy ez lesz az ő sorsa, ez lesz a jutalma szeretetéért, mellyel egy egész világot ajándékozott meg.

Ha minderre gondolok, úgy érzem, hogy könnybe borul szemem ezen szent estén is és szeretném felrészni álmából e nagy világot, hogy mindenki csak e közénk szállott szent Szívért éljen és dolgozzon. Szeretnék szeretetet adni sokaknak kihűlt lelkébe, hogy vegyék körül e jó Szívet áldozatos, érte küzdő lelkükkel, hogy legyenek körülötte tiszta szívek, tüdő, békésen szenvedő lelkek, kik szenvedésben, keserű órákban, a csalódások csüggesztő órái között is csak hűek maradnak Ő hozzá, kiért érdemes tűrni és küzdeni. A szenvedések idején mutassuk meg, hogy szeretjük Őt!

Ne mondja most senki, hogy hol marad hát majd így a Karácsony-est édes, gyermeki hangulata. Nem, nem, ne kérdezzük ezt! Megmarad azért nekünk így is az ő mosolygó, aranyfürtös gyermekarcával. Hiszen nem vesszük le tekintetünket a keresztről és nem tesszük azt félre soha, ha Karácsonyt is ünneplünk. Látjuk magunk előtt azt a megtestésült Istent, ki e szent éjjen szállt csendesen közénk, kinek oly jóságos Szíve van. S azután átgondoljuk az Ő életét, keservét, kínos küzdelmét a szegény kis jászoltól jeruzsálemi sziklasirjáig, melyből diadalmas Husvét reggel lett. E karácsonyi éjben is úgy teszünk valamiképp, mint mikor a rózsafüzér szeméit pergetve a szent titkok fonalán végigvonul előttünk, hogy miképp is született, hogyan szenvedett értünk e jó szívű Kiseded.

Ez a hangulat azután beleillik a jelen keserves időkbe. Úgy érezzük, hogy így közelebb jön hozzánk a kis Jézus Szíve. Tudunk vigasztalódní, fájó szívvel eléje borulni e fenyőfás, ragyogó estén is. Nem kínoz bennünket az a nagy ellentét, mely a játszadozó gyermek s a mi gondsujtotta lelkünk között van. Ha küzd, harcol, vértócsák tengerében jár is sok fiunk s ha el is veszítjük azt, kit oly nagyon szeretünk, ha az aggodalom verítéket sajtol is ki homlokunkon, — e szent estén mégis csak előttünk áll ez az isteni Gyermek, ki szintén küzdött, látott saját véréből patakzó napot nagypéntek napján, kinek szintén volt földre nyomó terhe, — s akit szintén elvesztett fájdalmas Anyja!

Ha így nézem e betlehemi Kisededet az ő édes Szívével, akkor mégis csak békesség, remény, vigasztalás száll az én szívembe is. Akkor megértem, hogyan tud a bizó ember az éjféli misében sajgó fájdalmával is mosolyogva a karácsonyi gyermek keresztjére nézni, megértem, hogyan tud keserű könnyeken át is derült arccal a magasba tekinteni, megértem,

— És miért legyen dicső halálom nekem? Mit ér nekem a halál? Miért éljek egy halálreményért, mikor az nekem már mindegy, így is, úgy is. Miért van különbség a dicső halott és az akasztófa hullája között, mikor egyformán érzéktelen, rothadó anyag már mindegyik?

Azt mondják, hogy azért, mert rajtunk épül föl majd a jövő.

— És miért éljek én a jövődöért, amelyet látni sohasem fogok? Miért legyen egyáltalán egy szebb jövő, mikor a jövő is egyszer jelenné lesz, majd ismét multtá és így válik egyre multtá az örök jövődö? Miért kell hát szebbé, jobbá, dicsőbbé tenni az örökös elmulást?

Ott születtek meg ezek a gondolatok a háború zajában. Azelőtt sohasem gondolt erre. Élt, mint egy álomban, mint egy gyönyörűséges fantáziavilágban, saját művészetében. Ahogy magába itta lelke a hangokat, elfelejtett mindent, ami föld és ami elmuló. Csak élvezte az eljátszott és el nem játszottan lelkében alakított motivumokat és boldognak érezte magát.

Most is várja a művésze. Várja odahaza a zongora, várják a hangok, várja bűvös fantáziavilága, várják tapsoló hallgatói.

És mégis azt gondolja: Miért?

— Miért szülessenek hangok, mikor a másik pillanatban elhalnak újra? Miért éljek fantáziavilágot, amelynek nem lesz folytatása? Miért tapsoljanak, mikor úgysis elfelejtenek? Miért nem mindegy az, művésznek vagy favágónak lenni, mikor egyformán jövődöje mindegyiknek a nemlét örületes, ostoba semmisége?

— Miért?... Miért?...

A művész haza ment és föl se nyitotta zongoráját. Az ablak előtt ült és nézte az utcát. És újra kezdte a lelke:

— Miért épülnek házak, mikor lerombolják egyszer? Miért sietnek az emberek százfelé, mikor egy közös útjuk van úgysis: a sötét sírgödör?

Irtózva fordította el tekintetét az ablaktól. Ujság után nyult, de eldobta. Nem akart emlékezni a haláltusát vivó millió emberre.

Akkor könyvet vett elő. A legbutábbat és legüresebbet, hogy ne találjon benne gondolatra. És mégis gondolkozni kellett:

— Miért írt ez a szerző könyvet, miért nem ment inkább erdőt irtani, vagy cipőtalpat verni? Mikor úgysis mindegy. Úgy legalább nem ért volna rá gondolkozni. Dea szerencsétlen gondolkozott és írt, mert azt képzelte, fennmarad neve. Mit ér az neki, miért vágyott erre?

A könyvet is letette és nézett maga elé. Odakünt apró pelyhekben szállingózott a hó.

— Miért havazik, mikor természeti törvényeknél fogva elolvad újra? Miért öli meg egyik törvény a másikat és miért vannak a természetben egyáltalán törvények, mikor úgyis mindegy, hogyan rohan az örült világ az örök semmi felé?

Nem tudott szabadulni a kérdésektől. Két tenyerébe hajtotta fejét.

— Beteg vagyok, tönkretették az idegeimet, azt mondta az orvos. Meg kell gyógyulnom, akkor elmarad lassan a képzelődés.

— De miért gyógyuljak meg, mikor egyszer úgyis csak meghalok? Oh, ez az örökös miért?

— Miért állított talpra az orvos? Miért nem hagyott meghalni? Akkor legalább nem kell majd gondolkozni és békesség lesz, örök békesség.

Egy pillanatra megpihent a lelke. És mióta abba a vágy- és remény nélküli apatiába esett, először érzett újra egy vágyat.

Vágyat a békesség után.

Amikor nem lesznek többé megfejtetlen kérdések, kínzó töprengések.

Amikor nem lesz szenvedés, embergyilkosság és haláltusa.

Amikor nem festenek eszményeket üres levegőből és nem kell gondolkozni múlt és jövő fölött.

Amikor nem kell már kérdezni: miért?

Ezt a békességet megadja a halál.

És még se akart meghalni. És még sem akart öngyilkossá lenni. Fölzaklatott, fájó idegeivel, szenvedő, beteg lelkével, véres emlékek közt és az egymást ölő emberiség milliányi hullája fölött mégis élni akart.

— Miért?... Miért?...

Boncolgatni próbálta lelkét. És a lelke mélyén rátalált egy különös tényre.

Élni akar, mert feleletet vár az örök «miért»-re és öntudatlanul vágyik a békesség problémájának egy szebb megoldására, mint a sötét halál.

És akkor öntudatára ébredt annak, hogy vágyja az Istent.

Istent, akiért kötelességteljesítőnek és becsületesnek kell lenni.

Istent, aki megdicsőíti a halált.

Istent, aki életet önt a festett eszményekbe.

Istent, aki elcsitítja a gyötrelmeket és megielem a lélek kérdéseire.

Istent, aki örök jelenné változtatja a múltat és jövőndőt.

Istent, aki válasz a kínzó «miért»-re.

Istent, aki a béke.

Ennél a megállapításnál újra megpihent a beteg. De csak pihent

és meg nem nyugodott. Mélyen vésődött arcába még a gyötrelmek vonása.

Már vágyta az Isten békéjét, de még el nem érte. Lefogta emelkedni óhajtó lelkét egy hosszú, hitellen mult kemény keze. És sajgott küzdelmeiben a vergődő lélek:

— Ha van Isten és vágyam azt mondja, hogy van, akkor mi fog elvezetni az Isten békéjéhez?

Ott ült a művész csukott zongorája előtt. Könyökére támaszkodva, tenyerébe hajtotta fejét. Kívülről benézett a karácsonyesti sötét.

Gondolkozott.

— Karácsony este van. Most az emberek örülnek és megajándékozzák a kicsinyeket. Miért? A játék eltörik, a száraz fenyőfát szemétre dobják, a kicsinyek felnőnek és rohannak a semmiség felé.

Persze, ha igaz volna a karácsonyi mese. Ha karácsony éjjele igazságot suttogna egy örök Istenről... És ha ő hinni tudna abban az igazságban...

De mi vezet el oda? Mi tanítja meg a békesség énekére?

Szeretett volna kiesni a világból és mindent elfelejteni. Vágyott a semmire... De nem, nem. Nem a semmire vágyik, hisz akkor öngyilkos lenne. Hiába tagadja. Istent vágy a lelke.

És akkor hirtelen eszébe jutott valami. Minden kapcsolat és képzettársulás, minden logikai összefüggés nélkül.

Eszébe jutott, hogy az utcán most sok rongyos gyermek jár, akik szintén azt kérdezik: «miért?»

— Miért nem kapok én ajándékot, mikor a többi kap?

Ha most egy ilyen gyermeknek meg tudna felelni, annak sajnó kis szívébe belelopódzna a béke, úgy, ahogy az ő vergődő lelkére simulna, ha valaki válaszolna gyötrő kétségére.

És hirtelen mozdulattal nyult a csengő után. Szinte elsodálkozott önmagán, annyira szokatlan volt a fölfrissült mozdulat érzés nélküli, sivár életében.

— Ház mesterné, menjen az utcára és hozzon föl egy rongyos gyereket. Olyat, aki a játékkirakatok előtt áll, vagy beles kivilágított ablakokon.

Az asszony sietve ment. Már megszokta a különködést régen. Nemsokára hozta is a gyereket. Betolta az ajtón, odaállította a zongora elé, aztán kiment. Behuzta az ajtót és lefelé kopogtak lépései a folyosón.

A gyerek megrettenve nézett. De csak pár pillanatig. Akkor megszólalt bátran:

— Miért hívott a bácsi?

«Miért?». A művészt szíven ütötte a kérdés. Hát újra a miért? Már ez az embrenyi csepp is kérdezi?

Nézte a gyereket. A sápadt, vértelen arcát, beesett mellét. Érezte, hogy felelnie kell.

— Azért, mert szeretlek.

Kimondta. És megrendült a saját válaszában súlya alatt. Mintha hirtelen fölcsavart villanycsillárból zuhant volna feléje a fény:

— Miért hívott az Isten létre? Szenvedésre, gyötrődésre, kötelességre, becsületre, életre és földi elmúlásra? Azért, mert szeret.

Égni kezdett a szeme. Belülről futott pillái alá valamilyen nedves forrás. Magához húzta a gyereket:

— Mert szeretlek. Tudom, hogy azt gondoltad magadban: miért nem kapok ma semmit? És én felelek neked: Azért, mert nem kértél attól, aki szeret.

A kis fiú nézett csodálkozva, értelmetlenül.

— Tessék?!

— Nem értesz, kis fiam? No nem baj. Én szeretlek téged és nézd, adok neked karácsonyi ajándékot. A Jézuska küldi, vidd haza és vegyete rajta, ami kell.

Pénzt dugott a gyerek kezébe.

— És most mehatsz, kis fiam, most már tudok mindent.

Szeliden toltta ki az ajtón az ámuló gyereket. Egyedül akart maradni a megtalált felelettel.

Becsukta az ajtót és lehajtott fejjel megállt: Az Isten szeret.

Azért épülnek házak és rohannak szerte az emberek, mert munkáséletet rendelt az Isten.

Azért íródnak könyvek és születnek eszmények, mert az eszmevilágot örökre fentartja Isten.

Azért kell kötelességet teljesíteni és becsületesnek lenni, mert csak úgy szeret az Isten.

Azért szenvedünk és halunk dicső halált, mert jutalmat ad érte az Isten.

Azért érdemes dolgozni jövődökért, mert a jövőd az Isten.

És azért volt, van és lesz minden, mert az Isten szeret.

És lesz békeség, igaz békeség, amely maga az Isten.

Végigsimított homlokán és főlshajtott, mint aki mázsás terhektől szabadult.

Minden oly egyszerű, oly nagyon egyszerű! Könnyű eljutni Istenhez, csak rá kell találni az útra, amelynek neve: szeretet.

Szeretett egy elhagyott, rongyos gyereket. És akkor rásugárzott az isteni szeretet.

Leült a zongora elé. Újra tenyerébe tette az arcát. Pihent. Olyan boldog volt ez a pihenés. Mint amikor megáll a háborgó tengervíz. Pihent a lelke édes békességben.

Akkor kinyitotta lassan zongoráját. Hiszen érdemes élni és játszani művészi hangokat, mert mindent, ami szép, tovább élteni a siron túl is: Isten.

Ujjai belekaptak a billentyűkbe és elkezdtek játszani a karácsonyi éneket:

Békesség...

Blaskó Mária.

~ ~ ~ Az oltár drámája ~ ~ ~

REMLÉKSZIK gyermekkorának arra a vasárnapjára, amikor szebben kelt fel a nap, melegebb sugarakat öntött szét, melyek a szívig tudtak hatni; amikor tele volt a lég madárdallal, illattal, a lélek pedig imával: — mert vasárnap volt. Az egyetlen nap, melyen a munka vas-
kapui megnyílnak a dolgozó nép előtt s napfényes szabadságot, üde levegőt bocsátanak a szűk utcásorok munkás lakásaiba. A hétköznapi szállítószekerek zörgését kimosdott, kiöltöztetett, vidám gyermeksereg lármája feledteti.

A falvak mezői, a városok gyarai felett lebegő csendben nyugasztalóan, szeliden száll a harangszó. Kezdődik a világ legnagyobb nép-
ünnepe — a vasárnap! A gyermek anyja csókját viszi, azzal indul a templomba, hogy az Isten csókját hozza vissza anyjának. A hivek serege ünnepel. Oly ünneppel, melyet csak a vallás tud rendezni.

A nép sóhajainak elég a nádfődeles, kicsiny kunyhó, de imáinak oszlopcsarnok kell; az ég magasait kópiázó boltívek, kupolák, dómok és bazilikák kellene. Ha a nép zokog, nem hallja a földön senki sem, de imáját énekekbe leheli s zenével, az orgona hatalmas szavaival az egekig emeli, tömjénfüstöt, virágillatot küld utána.

Szent vasárnap, mely a népet hazuról az oltárhoz, az oltártól haza küldi. Szent vasárnap, mely a világtörténelem legnagyobb és legszentebb drámáját mutatja be a vallásos népnek.

Harangzúgás, orgonabugás, csengők csilingelése, a nép kórusának felzendülése... s megkezdődik az isteni szín, a szentmise-áldozat bemutatása. Az égbe vezető út jelzőköveinél, az oltárlépcsőknél történik a szentáldozat első mozzanata: a *lépcsőima*. Kiemelkedő rész benne a bűnbánatos lélek mély meghajlása a bűnbevallás (Confiteor...) szavainak

súlya alatt. Az oltár szent helyéhez közeledő első lépés az oltárköben rejlő vértanú-ereklyék üdvözlétének szól. Az *oltárcsókban* újraéled a mártír hősöknek lángszerelme Krisztus iránt; a katakombák legendás világa, hol a halál frigszekrénye, a vértanúk koporsója felett ülte az örök élet diadalünnepét a szentmise-áldozat győzelmi jegyében.

A jelgeszerű *bekezdés* után száll a fohász az irgalom Krisztusához, ki a Golgothának utolsó pillanataiban is isteni kegyét osztogatta. *Krisztus kegyelmezz!* Christe eleison. Majd felcsendül az örömeinek a *Gloriában* s megjelennek a betlehemi angyalok a kisdedi ártatlanság jászolbölcsője körül, kik a rongyos istállócskát égi fénybe varázsolták s békeséget hirdettek a földön az embernek. Hangzik hát a szent szó: *az Isten veletek* (Dominus vobiscum) s az angyali seregek a *gyűjtőimák* esdését viszik vissza az égbe.

Az oltár peremén ekkor az ősz apostoli kórus tisztos csapata jelenik meg a *szent lecke* levéltöredékeiben s testvérhíveiknek elmondják atyai szavukat és átadják a szót isteni mesterüknek, az *evangéliumok* Jézusának. Hisszük tanaidat, valljuk igéidet, szívünkbe zárjuk parancsidat. Ott jelzi a hármasság kis kereszt a homlokodon, az ajkaidon s szíveden. Megmozdulnak a közönség sűrű sorai s feláll a nép, hogy tüntessen tiszteletével a szent evangéliumok mellett. A hármaskereszt hitjelét követi a *hitvallás*, a Hiszek egy... szent szavaiban.

Csendül a csengő s az oltár köré hívja az ima szárnyain az égbe röpített fohászok lelkeket, hogy ajánlják fel szívüket. A *felajánlásban* letekint az Úr kegyesen az utolsó vacsora kovásztalan kenyérére, melyből isteni kezek varázsolták elő a lélek tápláló mannáját, mely megszabadítja a szívet a bűn bilincsetől, mint egyiptomi előképe kihozta Mózes népét a fáraói rabságból. Gyöngyözik a színbor az aranykehelyben, mint a harmat gyémántcseppje a lilium szívében. Békepohár Isten és ember közt, melybe permetezik a Kálvária átdöfött Szívének utolsó vércseppje.

Az átkos ítélet komor fellege borong a magasban s a pilátusi *kézmosás* alatt zúgják a véres árnyak az emlékezés harsonáján a «feszítsd meg!»-et. Ártatlan krisztusi vér nem tapad a lélekhez, mely megérti a kézmosás eszmei jelét, a lélektisztulást a bűnbánat vizében. Ha a messze múlt hóhérai a rekedésig kiabálták: «Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!» nekünk annál szelidebben szól az ige: *imádkozzatok testvérek!* Orate fratres. A tragikus emlékek hatása alatt felkorbácsolt lélek a szerető szóra *csendes imába* merül s szívja magába a lélek nyugalmanak isteni nektárját, mint a tikkadt mező az estharmat üdítő nedűjét.

Az ima vázánál megpihent lélek majd kibontja szárnyait, mint a bérci sas s emelkedik fel a «*Sursum corda!*» (Fel a szívekkel) hangjaival túl e siralom völgyének kopár szikláin, túl a napsugár hazáján, túl az

Istenig... s kiönti áradozó szívének dallamait az eget trónusának lábaihoz az *előének* hála és dicséret himnuszában, a *Gratias agamus Domino Deo nostro* égből szállott szavaival. Az angyalok, arkangyalok s cherubok karában zendül most az ének s a háromszoros *szent-szent-szent* és hozsanna sutgó szavával zárul a menny gyönyöreitől ittasult léleknek ajaka. Talán a mennyben is szólnak az égi harangok, az oltár lépcsőjénél is csengve dobog a csengő ércszivecskéje. A testvéries *megemlékezés az élőkről* hő imát küld az égbe, hogy a jötevő kéz Isten áldásával teljék meg, a testi és lelki nyomor szűnjék meg. A szentséges Atya, királyunk, püspök atyánk e megemlékezés első osztályrészesei.

Ismét szól a csengő, de most hangjában a menny kapuinak kulcsai csörögnek. Szétválnak az eget kárpitjai s *«ez az én testem s ez az én vérem»* isteni szózat nyomán némán és csendben megjelenik a felséges Úr, a királyok királya és elfoglalja helyét az oltár trónusán a kenyér és bor külső színeinek függőnyei között. Ezerszer szent pillanatok! Királyi kihallgatás, hol angyalok a trónállók! Minden hívő térde a percek szentségének súlya alatt roskadoz. Az imáadásnak ékes sóhajává halkul az ének, elnémul az orgona, csak a lelkek titkos húrjai rezegnek!! A fájdalom könyűi felszáradnak az *átlényegülés* krisztusi szeretetének tüze mellett; a szívek viharjai elcsendesülnek a Jézus békéjének varázsa alatt s az úrfelmutatás pillanatai között egy darab mennyország szállott le a földre.

Az élet Ura előtt megnyílnak a sirok s a *megholt hűvek lelkei a megemlékezés* kapuján át gyülekeznek az oltár szent helye köré. A szerető gyermek keblében felelevenedik annak a napnak fájós érzése, melynek gyászos emléke örökké nyomja a hálás gyermeki szívet; mikor ott kellett állania haldokló anyja ágya tövénél s végig nézni ajaka hülését, lezáródni szemeit s elmosódnia abban az élet fényét, mely a legszomorúbb ifjúság útjait is áldással és szeretettel ragyogta be minden gyermek életében. A gyászoló anya újra érzi halódó gyermekének utolsó csókját, melyet gyenge karjaival még egyszer átölelve anyja nyakát, fonnyadt ajkairól lehel reá. S a szentségi Jézus letörli a gyászos könnyeket a naimi vigasz szent szavával: Ne sirj! — Csak azok hálnak meg igazán, kiket elfelejtenek. De a megholtak emlékei a kegyelet szálaival vannak beleszöve a szentmise-áldozat aranyveretes szövétébe.

A halál eszméjébe a gondolatok társulásának szálaival önkéntelenül fonódik bele az örök élet fogalma. Rettegve néz körül a gyarló ember, biztos támaszpontot keresve a zord pusztulás ellen, mint a hajótörött utas, ki a zúgó tenger fölé emelkedő kopár sziklacsúcsról az éj fátyolán keresztül lesi a menedéket hozó szövétnék halvány fellobbanását. Az oltár magaslata már jelzi a biztos révpártot: *Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben!!...* (Pater noster.)

De még a messze távolban csillámlik határa az édes otthonnak; a csillagok ablakain keresztül fénylik csak ragyogása. Nagy az út odáig. De a «mindennapi kenyér» erőt ad a fáradt vándornak. Az áldozat kenyere az, melyet a husvét báránya kísér. Az *Isten Báránya, ki elveszi a világ bűneit*. A táplálásban feloszló kenyér, a vérző áldozati bárány tragikus megsemmisülésnek veti előre árnyékát, melyet csak az engesztelés kafarnaumi szava enyhít: *Uram nem vagyok rá méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondjad s meggyógyul az én lelkem.* (Domine non sum dignus...)

A szentáldozásban teljesednek Krisztus szavai: vegyétek és egyétek...

Az éhes világ semmivel sem tudja lecsillapítani éhségét, mint az Oltáriszentség törekeny kis ostyaszületével, melyben Krisztus Szive dobog, eloltani égető szomját, mint az oltár kelyhének néhány csepp borával, mely Jézus véréből izzik. Kergetheti bár valaki az arany, ezüst, a hírnév ragyogásának lidércfényét, kiürítheti az élvek, kéjek s örömök serlegét, üres szive tovább örvénylik, sőt tátongóbb ürt mutat.

A Golgothán is lecsendesültek az emberi szenvedélyek, mikor Jézus kihült tetemére ráborult az elsötétedett természet gyászfátyola. «Ez valóban Istenfia volt», suttogták békésen az ajkak, melyek között csak percek előtt sivított a «feszítsd meg őt!» halálordítása. Az áldozásban is az Üdvözítő szent testével egyesülő lélek égi békével telik el s elhal a vágya a világ örömei után. Az *áldozás után imák* hálaszavaiban (posti communio) mondja el érzéseit az Istenfiának valódi gyönyöreire fölött.

A megbékélt szív, az isteni örömeiktől megittasult lélek mennyei extázisa közben hangzik az oltárról: *Ite missa est.* — Menjetek haza s vigyétek családotok szentélyébe a szentmise *áldását*, mely szent János szavainak sasszárnyain, az *utolsó evangéliumban* száll fel az égbe az Isten gondviselő szemének jóváhagyó, atyai tekintetért esedezni.

Zachratka Zádor József.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség.

LEHETNE hasonlítani ezt az életrevaló, sőt örök életrevaló szövetséget evangéliumi mustármaghoz, mely napról-napra nő és hováhamar fává lesz és lombjai között életet találnak az «ég madarai». Mindössze öt éves multa tekinthet vissza e nagyjövőjű szövetség és ma már 12.000 és egynéhány 100 tagot számlál. Ennyi van törzskönyvezve. Mennyi névtelen hőse és katonája lehet ezenfelül az eucharisztikus lobogónak?!

Ma itten, holnap amottan fut fel az árbocra a hófehér zászló s lépnek

friss csapatok a lobogó alá. Napról-napra jönnek jelentések a szövetség diadalmas térfoglalásáról és levelek az ország minden tájáról, melyek a szövetség életéről és működéséről számolnak be. És napról-napra érkeznek oly levelek is, melyek a szövetség szabályai és szervezete felől tudakozódnak. A szövetség szabályai alább következnek:

1. A tagok kötelezik magukat (de nem bűn terhe alatt), hogy hetenkint legalább egyszer — ha lehetséges, vasárnap vagy ünnepnap — a szentáldozáshoz járulnak.

2. Arra törekszenek, hogy lehetőleg minél gyakrabban járulhassanak az Úr asztalához.

3. Minél több tagot iparkodnak a szövetségnek szerezni.

4. Mindennap, reggel és este elimádkoznak három Üdvözlégy Máriát ezen röpimával: «Szűz Mária, édes jó Anyám, óvj meg ma engem a halálos bűntől» (200 n. b.), vagy amit a szövetség igazgatója kijelöl.

5. A szövetség tagjai azon fiúk és leányok lehetnek, kik már áldoztak és még iskolába járnak.

6. A tagok kötelesek neveiket a törzskönyvbe beírni, melyet az Országos Központi Oltáregyesület irodája (Bpest, IX., Üllői-út 77. sz.) vezet, hol a beírás és felvétel eszközöltetik.

7. A tagokat érdeklő dolgok a «Jézusom Örömom» ujságban, ennek «Eucharisztikus szövetségek» rovatában közöltetnek.

Ezek az Eucharisztikus Gyermekszövetség alapszabályai. Az ifjúsági eucharisztikus szövetségek (Ifjak Eucharisztikus Szövetsége, Leányok Eucharisztikus Szövetsége) szabályai ezenfelül a következőket tartalmazzák:

a) Arra törekszenek, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget naponként meglátogassák és a szentmisén köznapokon is jelen legyenek.

b) Iparkodnak a gyermekeket (főleg fiatalabb testvéreket) a hit-és erkölcsstanra oktatni és az első áldozókat a szentáldozásra minél méltóbban előkészíteni és őket az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-be való belépésre buzdítani.

c) A szövetség tagja bármely római katolikus ifjú, illetve leány lehet.

Ezen alapszabályokat az esztergomi főegyházmegyei hatóság 1912. április 16-án 2459. sz. a. hagyta jóvá.

Ezen eucharisztikus flotillának — mint látnivaló — flottabázisa Budapesten, IX., Üllői-út 77. sz. a. van. A szövetség a budapesti, Erzsébet királyné emlékére épített «Örökimádás» templomhoz van kötve. A szövetség centruma és anyaháza a budapesti Országos Központi Oltáregyesület Üllői-úti háza.

Az országban szerteszét elszórt szövetségi csoportok egy helyi igazgató (lelkész, s.-lelkész, hitoktató) vezetése alatt működnek.

A szövetség megalakítása alábbi módon történhetik:

1. Az alakuló gyűlésen h.igazgató ismerteti az Eucharisztikus Szövetség szabályait.

2. A jelentkezéseket tudomásul veszi s a tagok névsorát összeállítja.

3. Kitűzi az ünnepélyes tagfelvétel idejét.

4. Időközben a központnál (Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.) szövetségi tagsági érmeket (ára szalag nélkül 34 fillér, szalaggal a gyermekszövetség tagjainak 40 fillér, az ifjúsági szövetségek tagjainak 50 fillér), «Jézusom Örömom» folyóiratot rendel és tagfelvételi lapokat kér. E felvételi lapok a tag nevét, a felvevő igazgató nevét, a gyermekekhez intézett buzdítást és a szövetség szabályait tartalmazzák. Címlapjukat egy kedves kép ékesíti, mely azt a jelenetet ábrázolja, midőn az Úr Jézus magához hívja a gyermekeket, mondván: «Hagyjátok a kisdedekeket hozzám jönni, mert ilyeneké a mennyek országa».

5. A h.igazgató a tagok névsorát a törzskönyvbe vezetés céljából a központba beküldi.

Az ünnepélyes tagfelvétel programja a következő lehet:

1. Ünnepélyes szentmise közös szentáldozással.

2. Alkalmi szentbeszéd.

3. Az érme ünnepélyes megáldása és feltűzése.

Ilyen tagfelvétel az első szentáldozásnak boldog izgalmával jár és eltörölhetetlen nyomokat hagy a gyermekek lelkében.

A szövetség időközönként gyűléseket tart. Tárgy: az eucharisztia, szentmise, szentáldozás, lelki áldozás, szentséglátogatás és mindaz, ami ezekkel összefüggésben van és az eucharisztikus szellem fejlesztésére befolyással lehet. Útmutatás céljából ideiktatjuk azon gyűlés tárgysorozatát, melyet a budapesti «Leányok Szövetsége» 1916 november 26-án tartott.

1. Megnyitó beszéd: «A szentáldozás oltalmaz a halálos bűnök ellen és erőt ad a jóra».

2. Harsányi Lajos: Vágy; Lovich Ilonka: Tarzicius. Szavalja: Oberfrank Erzsébet, leányszövetségi tag.

3. A gyakori szentáldozás. Irta és felolvassa: Tomasek Augusztá, leányszövetségi tag.

4. Igazgatói jelentések.

Ad 2.: Harsányi költeményének tárgya a következő: Törékeny csónakon haldoklóhoz megy Tihanyból egy öreg páter. Nagy vihar támad és a habok elborítják a gyöngye csónakot. A páter «in articulo mortis»

abszolválja az öreg révészt, a nála lévő szentostyát megfelelze vele s mint két eleven monstrancia merülnek el a Balaton vizében. A szép és hatásos ballada e sorokkal záródik:

«Beteg vagyok, vészbe nem való, de mégis
Az a vágyam, bárcsak így halnék meg én is.»

A másik ballada szent Tarziciusznak, az Oltáriszentség gyermek-mártírjának, az eucharisztikus szövetség patrónusának apothéozise.

E szövetségi gyűlések komoly vezetés mellett az eucharisztikus szellem gyújtópontjaivá lesznek, melyek után mindig intenzivebb eucharisztikus élet indul meg.

A hangsúly mindenkor az eucharisztikus lelki életre teendő, emellett azonban a szövetségben rejlő energiák szociális térre is átvihetők és értékesíthetők. A pozsonyvezekényi eucharisztikus szövetség például 35 darab tollpárnát küldött sebesült katonák részére. A kispesti és a mohácsi szövetség előadta Blaskó Máriának a «Jézusom Öröömöm» folyóirat számára írt «Vigasz» c. színművét s előbbi az előadás tiszta jövedelmét az erdélyi menekülteknek, utóbbi a vak katonáknak juttatta.

A gyűlésekről és a szövetség minden kiemelkedő életnyilvánulásáról h. igazgató időnkint jelentést küld a központba, mely azt a «Jézusom Öröömöm» folyóiratban közzéteszi.

E lapocska, mely 16 nyomtatott oldal terjedelemben, havi 10.000 példányban forog közkezen (ára példányonként 10 fillér, egy évre 1:80 korona; szerkesztőség és kiadóhivatal: Bpest, IX., Üllői-út 77. sz.) eucharisztikus alapvető és nevelő munkát végez. Némi tájékoztatásul alább közöljük a decemberi szám tartalmát:

Pauli Mariska: Karácsony. — Mivel mutatta ki Jézus irántunk való szeretetét, melynél nagyobb szeretete senkinek nincsen? (Pályatétel euch. szövetségi tagok részére. 1. Pályadíj: egy 75 cm. magas, gyönyörű kápolna, csipkés tornyokkal, haranggal és szűz Mária szoborral.) — Blaskó Mária: Vadvirágok. Elbeszélés. — A. Margit: Az ezermester. — Ferkó haditudósítása. — Eucharisztikus szövetségek. — Szövetségi kalendárium. — Telefon. — Minden szám hoz ezenfelül egy-egy gyönyörű, aktuális képet és teret nyit a tagok szárnypróbálgatásainak a «Feslő Bimbók» rovatban.

Ezekben ismertettük az Eucharisztikus Gyermek- és Ifjúsági Szövetségek programját, szervezetét és működését. Hátra volna még, hogy bemutassuk az Eucharisztikus Gyermekszövetségnek topografiai elhelyezkedését. A szövetség eddigelé a következő városokban és falvakban terjedt el: *Adony* (tagok száma: 250), *Alcsut*, *Árpás*, *Algyó*, *Baja* (293), *Bajót*, *Bonyhád* (105), *Bács*, *Brassó*, *Budapest* (2858), *Budapest-Wekerle-*

telep, Curgó, Csákvár, *Csabrendek* (149), Dénesd, *Érsekújvár* (417), *Esztergom* (159), *Fperjes* (242), Egerbocs, *Eger* (155), Felsőleszété, Felsőzellő, Fehérvár-Zámoly, Felsőszéleskút, *Gelencze* (211), Gádoros, Homonna, Hegyközsatár, Ikervár, *Jászapáti* (199), Királyrév, *Kisvárd* (138), Kéthely, Kenderes, Kispest, *Lippa* (315), Merczyfalva, Mehádia, *Muzsla* (213), Magyaralmás, *Márkusfalva* (103), *Mohács* (529), Magyarszék, Miskolcz, *Nagyvárad* (139), *Nezsider* (115), Nagytétény, Nyalka, Nagymányok, *Nyitra* (285), *Nagynyárad* (123), Nagyvejke, *Nagyperkáta* (234), Nagymegyér, *Óbecse* (112), Ozora, Pázmánd, *Pinkafő* (253), Pécsbánya-telep, Pécs, Pápa, Pápasalamon, Rétság, *Récse* (209), Sátoraljaújhely, *Sopron* (165), Szepesolaszi, Szolnok, *Sümege* (160), *Szerencsbekecs* (102), Szatmárnémeti, *Sárvár* (123), Szombathely, Somogykarád, Székelyhid, Szentertornya, *Temesvár* (565), Tallós, Taszár, Tapolca, Tata, *Törökszentmiklós* (258), *Vágfarkasd* (235), *Vasvár* (200), Vérteskozma, *Veszprém* (224), Visegrád, *Vedrőd* (195), *Zavar* (142), Zalatna, Zombor, Zalaegerszeg, Zselizkislak.

A számbeli súlyt tekintve, Budapest után Temesvár következik, harmadik helyen nemzeti nagy létünk nagy temetője, Mohács áll, negyedik helyen pedig Érsekújvár. Az első helyet Budapest tartja. E vezér-szövetségbe 1912 februárjától kezdve 1916 november 6-ig beiratkozott összesen 2323 tag és pedig: a gyermekszövetségbe 1035 fiú és 1063 leány. A leányok euch. szövetségébe 163 tag, az ifjak euch. szövetségébe 62 tag. 1916 január 1-től a gyermekszövetségbe beiratkozott összesen 210 fiú és 230 leány. A leányok euch. szövetségébe 66 leány, az ifjak euch. szövetségébe 29 ifjú. A tagszaporulat 1916 január 1-től november 30-ig 535, ami mindenesetre arra mutat, hogy a szövetség él.

E beszélő számokat látva, reménnyel és bizalommal nézünk a magyar jövőbe és csillogó szemmel jártatjuk tekintetünket az eucharisztikus gyermekszövetség zászlóaljain és őrségein. Finálé gyanánt pedig tisztelettel hajtjuk le zászlónkat dr. Tiefenthaler József pázmáneumi lelki igazgató, az eucharisztikus szövetség alapító igazgatója előtt. Ő vetette el az eucharisztikus szövetség mustármagját, ő virágoztatta és ő növesztette fává, melynek lombjai beárnyékolják Tolnát és Baranyát és az ország csaknem valamennyi megyéjét. Ő alapította az Eucharisztikus Szövetség hivatalos közlönyét, a «Jézusom Örömom» gyermekujtságot is. Az ő nagy tette, amely merész volt úttörő kezdetével, oly kiszámíthatatlanul hasznos az eredményeiben és kecsegtető a jövőjében. Et laudabimus eum! Fecit enim mirabilia in vita sua.

Horváth Rezső.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti országos központ.

Advent alatt, a vásár- és ünnepnapok kivételével, mindennap reggel 6 órakor szentségkitétel, utána *Rorate*.

Dec. 7-én, d. e. 9 órakor Istenben boldogult apostoli királyunkért ünnepélyes gyászmise.

December 8-án, Szeplőtelen fogantatás ünnepén a bpesti Orsz. Közp. Oltáregyesület Virgo Reparatrix kongregációjának összes csoportjai résztvesznek a 7 órai közös szentáldozásban, a 10 órai énekes nagymisén, a d. u. 1/46 órakor tartandó szentbeszédén, a felajánlás megújításán és a reá következő ünnepélyes áldáson.

December 11-én d. u. 4 órakor választmányi ülés.

December 18-án d. u. 4 órakor terjesztőnöi ülés.

December 31-én este 1/46 órakor szentbeszéd, ünnepies «Te Deum» és áldás.

Választmányi ülés.

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület választmánya november hó 13-án tartotta havi választmányi ülését. Jelen voltak: dr. Mészáros János ügyvezető-igazgató, örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Mária Reparatrix-zárda főnöknője, mint társelnöknő, a zárdatitkár, mint jegyzőkönyvvezető, gróf Cziráky Lujza, gróf Cziráky-Almássy Erzsé-

bet, Ghyczy Ida, özv. Heinrich Ferencné, özv. Náray Kálmáné, Felmayer Vilma v. tagok és Horváth Rezső szerkesztő-lelkész.

Elnöklő ügyvezető-igazgató meleg szavakkal üdvözli a választmányt. Midőn — mondotta — első ízben vezeti a választmányi ülést, minden súlyát érzi a reáruházott magasztos tisztségnek, bizalommal tekint azonban Istenre és az Oltáregyesület választmányára, melytől bizalmat és támogatást kér.

A választmány elsősorban a decemberi bazárral foglalkozik és elhatározza, hogy a bazár december 4-én d. u. 4 órakor fog megnyitni s a reákövetkező napokon 1/23-tól 7-ig marad nyitva.

Ügyvezető-igazgató előadja, hogy a nagy papirdrágaság, a nyomdai számlák és a postai szállítási díjak tetemes emelkedése, elodázhatatlanná tették az «Örökimádás» és a «Jézusom Örömöm» folyóiratok előfizetési díjának emelését. Javaslatára a választmány az «Örökimádás» árát 3 koronáról 4 koronára, a «Jézusom Örömöm» folyóirat árát példányonként 6 fillérről 10 fillérré, az évfolyam árát pedig 1 koronáról 1-80 koronára emeli fel.

Az ellenséges betörések következtében az Oltáregyesületre ismét előre nem látott nagy köteleességek várnak. A választmány e feladatokat beható tanácskozás tárgyává fogja tenni, mibelyt a jelentések a

templomok sorsáról mindenünnen beérkeznek.

Ügyvezető-igazgató bemutatja a beszercebányai Oltáregyesület-jelentését a tisztikarban történt változásról. Jelenti végül, hogy október havában az Oltáregyesület 5 táborigyűlést küldött a következő helyekre: K. u. k. Landsturm-Gebirgsbrigade; K. u. k. Reserve-Spital Nr. 3. in Laibach; K. u. k. Mobiles Reserve-Spital 4/6; K. u. k. Etappenstationskommando in Cilli és a gróf Radetzky és gróf Szapáry lakotanyákban lévő tartalékkórházak számára.

A beszercebányai Oltáregyesület

vezetősége október 25-én vett búcsút Budapestre költöző első, elévülhetetlen érdemű elnöknőjétől: Kócsy Jánosné ömértóságától. A teljességben megjelent választmányi hölgyek és terjesztőné úrnők nevében dr. Császik István igazgató méltatta búcsubeszédében a jó úrnő nagy érdemeit, ki teljesen az egyesületnek élt s az ideális oltáregyesületi tag szép emlékét hagyta hátra a tagok számára. Dr. Kohut János városi plébános üdvözölte azután a távozót, kinek elköltözésével plébániája legértékesebb gyöngyét veszítette el. Mélyen megrökönyödve mondta ezután köszönetet a 3 éven át nyújtott támogatásért s könnyezve vette át a volt elnöknő a díszes, szép emlékalbumot, melyet az egyesület tagjai nevében adott neki az igazgató. A remek album a tagok névaláírását foglalja magában, mely-

nek első lapját Pajer Alice képzőművészeti főiskolai hallgató, a volt elnöknő nagytehetségű unokája ékesítette gyönyörű tollrajzával. Legyen áldott új tartózkodási helyén volt elnöknőnk minden lépte. A szentségi Jézus — kiért annyit fáradozott — jutalmazza 8 éves munkájáért! Ugyancsak itt közöljük, hogy helyébe dr. Radnai Farkas megyéspüspök, fővédnök úr öccsellenciája, Wachenhusen Antalné ömértóságát nevezte ki elnöknővé; alelnöknővé pedig dr. Tilles Béláné és Discantiny Jánosné úrnők lettek kinevezve.

Gyöngyösi Oltáregylet.

A gyöngyösi messze földön híres hitbuzgalma már az 1894-ik évben megteremtette az Oltáregyletet s tartotta fenn azóta is — hisszük — a szentségi Jézus örmé-
re.

A mindinkább fejlődő hitéletet szemlélve, észrevette a gyöngyösi plébános, dr. Bozsik Pál, hogy hiszen itt nemcsak leborulással közelednek a lelkek az Oltáriszentséghez, hanem azt is isteni szolgálatnak tartják, ha szorgoskodnak az oltár, templom tisztasága körül, amennyiben nekik erre tér nyíttatik. Erre szervül kínálkozott a már meglévő, de ez irányban még nem működő Oltáregylet.

November 5-én ez ügyben közgyűlés hivatott össze, amelyen az ájtatos társulatok egri központi vezetősége képviselőjében

Török Kálmán prépost-kanonok elnökölt. A lelkeket valósággal fel-tüzelt az Oltáriszentség szeretetére az egri szeminárium apostoli lel-kületű spiritualisa: dr. Ivánovich Emil gyönyörű szónoklatával.

Emelkedett hangulatban mondja ki a közgyűlés a fiókegyesület meg-alakulását s ejti meg a tisztviselők választását. Igazgató lett: dr. Bozsik Pál, plébános. Elnöknő: özv. kis-faludi Kassics Antalné. Az Oltári-szentségből gyakran táplálkozó lelkű, Jézus Szive szerint élő úrinőt vá-lasztott meg benne az Oltáregylet, aki özvegyi bánatát Jézusának ajánlja; magányának legkedvesebb barátja a szentségi Jézus, az imád-ság, áhitat s a templom csöndje.

A tagok száma 1000 felé közele-dik. A tagok között szerepel a város polgármestere, Kemény János, aki királyi tanácsossá történt kine-veztetése alkalmából 100 koronát adott az Oltáregyletnek. Úgy a példaadásért, mint adományáért áldja meg az eucharisztikus Jézus!

a. j.

Új Oltáregyesület.

Lakompakon (Sopronmegye) nagy lelkesedéssel alakult meg Mind-szentkor az Oltáregyesület. A zászló-bontásnál 50 tag jelentkezik, de mint a jelek mutatják, rövid idő alatt kétszer annyian lesznek. Koch Róbert lelkész mindjárt megalakí-totta az elnökséget is. Az új Oltár-egyesület a megyéspüspökhöz azzal a kéréssel fordult, hogy csatlakoz-hassék a budapesti országos köz-ponthoz.

Augusztai királyi hercegnő.

Augusztai királyi hercegnő ez év-ben immár másodszor tüntette ki magas látogatásával a budapesti Országos Központi Oltáregyesület kiegészítő hadikórházát. A főherceg-asszonyt Majthényi udvarhölgy ki-sérte. A királyi hercegnő mintegy másfél órát időzött a sebesült kato-nák között és közöttük érmeket, szivart, cigarettát és egyéb aján-déktárgyakat osztott szét. A feje-delmi látogatás mély benyomást keltett.

Élet a hadikórházban.

November 8-án az oltáregyleti ház kápolnájában kedves, családias ün-nepség tartatott, Szafranszky János-nak és nejének ezüstmenyekzője. Szafranszkykné elnöknője a szent Anna-kongregációnak és az oltár-egyesületi hadikórháznak alapítása óta ápolónője és «kedves anyja», ahogyan katonáink ápolónőiket szó-lítják. Anyai gyöngédségét, fárad-hatatlanságát, áldozatkészségét és a hitét vitte ő bele ápolónői tisztsé-gébe, mely munkálkodásával az Ol-táregyesület hadikórházában, mely-nek falai között egyik fia is sebe-sülten fekszik, köztiszteletet vívott ki magának. Ezüstmennyekzője al-kalmából Horváth Rezső lelkész az Oltáregyesület házi kápolnájában szentmisét mondott, melyen egy Szafranszky-fiú ministrált és a Szafranszky-család a szentáldozáshoz járult. Szentmise alatt az oltáregye-sületi hadikórház énekkara énekelt. A szentmisét szentbeszéd és a szo-kásos szertartás követte.

November 11-ét, a hadikórház kezelőorvosának nevenapját vasárnapra tette a hadikórházban ápolts sebesült katonák szeretete és találékonysága. Ez alkalommal a katonák reggel 8 órakor az Oltár-egyesület kápolnájában szentmisére gyűltek egybe, mely alatt a hadikórház dalárdája hegedű- és harmoniumkísérettel mellett hazafias tartalmú egyházi énekeket énekelt. A fáradhatatlan, népszerű «doktor úr» tiszteletére este kedves színi- és mozielőadás tartott, melyet katonáink a saját kezdeményezésük-ből rendeztek.

Szives tudomásul.

A hosszú háború folytán minden téren érezhető drágaság ónsúllyal nehezedik a budapesti Országos Központi Oltár-egyesület «Örök-imádás» és «Jézusom Örömöm» folyóirataira is. Az általános drágaság, a papír- és munkaerőhiány a nyomdai iparban, amely lehetetlenné teszik a nyomdára nézve, hogy lapjainkat a régi áron állítsa

elő, oly lehetetlenné teszik a központi Oltár-egyesületre nézve, hogy azokat a régi áron hozza forgalomba.

A nyomdai számlák és a postai szállítási díjak tetemes áremelkedése a budapesti Orsz. Központi Oltár-egyesület választmányát azon kényszerű lépésre indította, hogy 1917 január 1-től kezdve az «Örök-imádás» folyóirat árát 3 koronáról 4 koronára, a «Jézusom Örömöm» folyóirat árát példányonként (tömeges rendelésnél is) 10 fillérré, egy évfolyam árát pedig 1 koronáról 1.80 koronára emelje fel.

Midőn ezt tisztelettel bejelentjük, meg vagyunk győződve arról, hogy szives előfizetőink megértéssel fogják ezen áremelést fogadni és této-vázás nélkül készséggel fogják előfizetéseiket megújítani.

Azon t. előfizetőinket, kik előfizetéseikkel hátralékban vannak, tisztelettel arra kérjük, hogy kiadó-hivatalunknál (Bpest, IX., Üllői-út 77. sz.) lévő passzíváikat kiegyenlíteni sziveskedjenek.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167-34.